

sit, quæ lingua proferat, quis saltem infirma mēte contingat: Profecto lux illa deus ipse est
 quoniam deus lux est, & tenebræ in eo non sunt ullæ, sed lux mentium purgatarū, non isto
 rum corporis oculorum. Erit ergo tunc mens idonea, quæ illam lucem uideat, quod nunc
 uidendum non est. Hoc autem oculus uidere corporis neq; nunc potest, neq; tunc poterit.
 Omne quippe quod oculis corporis conspici potest, in loco aliquo sit necesse est, nec ubiq;
 sit totum, sed minore sui parte minorem locum occupet, & maiore maiorem. Non ita est
 deus inuisibilis, & incorruptibilis qui solus habet immortalitatem, & lucem habitat inac-
 cessibilem, quem nemo hominum uidit nec uidere potest. Per hoc enim uideri ab homine
 nō potest, per quod uidet homo * corpore corpora. Nam & si mentibus piorum esset inac-
 cessibilis, non diceretur: Accedite ad eum & illuminamini. Et si mentibus piorum esset inui-
 sibilis non diceretur: Videbimus eum sicuti est. Nam perspice totam ipsam in epistola Io-
 annis sententiam: Dilectissimi inquit, filij dei sumus, & nondum apparuit quid erimus. Sci-
 mus quoniam cum apparuerit similes ei erimus, quoniam uidebimus eum sicuti est. Intan-
 tum ergo uidebimus, in quantum similes ei erimus, quia & nunc intantum non uidemus, in
 quantum dissimiles sumus. Inde igitur uidebimus, unde similes erimus. Quis autem demē-
 tissimus dixerit, corpore nos uel esse, uel futuros esse similes deo? In interiore igitur homi-
 ne ista similitudo est, qui renouatur in agnitionem dei, secundum imaginem eius qui crea-
 uit illum. Et tanto efficimur similiores illi, quāto magis in eius cognitione & charitate pro-
 ficimus, quia & si exterior homo noster corrumpitur, sed interior renouatur de die in diem:
 Ita sane ut in hac uita quantuscunq; profectus sit, longe absit ab illa perfectione similitu-
 dinis, quæ idonea erit ad uidendum deum, sicut dicit Apostolus, facie ad faciem. In quibus
 uerbis certe si corporalem faciem uoluerimus accipere, consequens erit, ut etiā deus talem
 habeat faciem: & sit aliquod interuallum inter nostram & ipsius cum eum uidebimus facie
 ad faciem. Et si interuallum, utiq; finis & membrorum habitus terminatus & cætera absur-
 da dictūq; & cogitatu impia: quibus animalis homo non percipiens ea quæ sunt spiritus
 dei, fallacissimis uanitatibus luditur. Dicunt enim quidam eorum qui talia garriūt, quan-
 tum ad me potuit peruenire, nos deum uidere nunc mente, tunc corpore, ita ut etiam impi-
 os eum pari modo asseuerent esse uisuros. Vide quantum in peius proficiunt, cum sine li-
 bite timoris uel pudoris, hac atq; illac uagabunda fertur impunita loquacitas. Antea dice-
 bant carni suæ tātum hoc præstitisse Christum, ut corporeis oculis uideret deum: Deinde
 addiderunt etiam omnes sanctos receptis in resurrectione corporibus, eodem modo deū
 esse uisuros. Nunc iam istam possibilitatem etiam impijs donauerunt. Donent sanè quan-
 tum uolunt & quibus uolunt. Nam quis audeat contradicere hominibus de suo donanti-
 bus? Qui enim loquitur mēdacium, de suo loquitur. Tu autem cum his qui sanam doctri-
 nam tenent, nihil istorum audeas usurpare de tuo: Sed cum legis: Beati mundo corde quo
 uidebunt, intellige impios nō uisuros, neq; enim beati & mūdo corde sunt
 impij. Item cum legis: Videmus nunc per speculum in ænigmate, tunc autem facie ad faci-
 em: Intellige inde nos tunc uisuros facie ad faciem, unde uidemus nunc per speculum in æ-
 nigmate. Hoc autem utrumq; interioris hominis munus est, siue cum in ista peregrinatio-
 ne adhuc per fidem ambulatur in qua utitur speculo & ænigmate, siue in illa patria cū per
 speciem contemplabitur. Pro qua uisione positum est: Facie ad faciem. Audiat caro carna-
 libus ebria cogitationibus: Spiritus est deus, & ideo qui adorant deum, in spiritu & ueritate
 oportet adorare. Si adorare, quantomagis uidere? Quis enim audeat affirmare dei substā-
 tiam corporaliter uideri, cum eam noluerit corporaliter adorari? Sed argute sibi uidentur
 dicere, & quasi interrogando premere: potuit Christus carni suæ præstare, ut oculis corpo-
 reis uideret patrem, an non potuit? Ut si non potuisse responderimus, omnipotentia dei
 nos derogasse proclamant: Si autem potuisse concesserimus, argumentationem suam ex
 nostra responsione concludant. Quanto iam tolerabilius desipiunt, qui carnem asserunt
 conuersum iri in substantiam dei, & hanc futuram esse quod deus est, ut sic eam saltem ui-
 dendo

dendo